

Víctor
Braojos López,
piano

Irene
Mas Salom,
soprano

El Primer Palau
Dijous, 17.10.19–18h
Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

“Paradís esventrat” (fragment)

“Besariem el món com una immensa galta i tu encara voldries comandar-lo per dins.”

—*Amor a la brega*, 2018
Blanca Llum Vidal

Programa

I PART

Victor Braojos López, piano

Franz Schubert (1797-1828)
Sonata en Si b major, D. 960
Molto moderato
Andante sostenuto
Scherzo: Allegro vivace con delicatezza
Allegro ma non troppo

II PART

Irene Mas Salom, soprano
Marc Serra, piano

Franz Schubert (1797-1828)
Frühlingsglaube, D. 686

Suleika, D. 720

Gretchen am Spinnrade, D. 118

Francis Poulenc (1899-1963)
Fiançailles pour rire, FP 101
La dame d'André
Dans l'herbe
Il vole
Mon cadavre est doux comme un gant
Violon
Fleurs

Eduard Toldrà (1895-1962)
Recança

Cançó de l'oblit

Cançó de l'amor que passa

35'

35'

Comentari

Una temporada més El Primer Palau ofereix l'estrena d'alguns dels millors talents joves estatals. Quatre concerts d'alta qualitat i la cloenda a càrrec del guanyador de la temporada passada que certifiquen que el futur de la música és esplendorós.

El tercer concert d'El Primer Palau presenta el pianista Víctor Braojos, el qual ens oferirà una de les obres més monumentals del repertori pianístic. Es tracta de la *Sonata en Si bemoll major, D. 960* que Franz Schubert compongué durant els darrers mesos de vida. La proximitat d'aquesta obra amb la mort del compositor ha fet que adquireixi una aura de misticisme, com si a través seu Schubert ja ens parlés des de l'altre món. Dos dels elements que més han contribuït a aquesta idea han estat el trinat amb el qual es tanca l'exposició del primer tema i el silenci que el segueix. Dos petits gestos que trenquen l'encanteri d'un inici serè i delicat i que transformen de manera abrupta l'ambient que ens envolta, tot situant-nos cara a cara amb allò desconegut. L'“Andante sostenuto” aprofundeix en l'atmosfera de tranquil·litat etèria del primer moviment, a la qual Schubert contraposa una secció central molt més lluminosa. L'“Scherzo” serveix de transició entre la meditació profunda i la caiguda de peus a terra del darrer moviment, un alegre i encantador rondó que Schubert construeix mitjançant ritmes de dansa, lleugeres melodies i passatges plens d'ironia.

A la segona part del concert la soprano Irene Mas i el pianista Marc Serra ens convidaran a escoltar tres peces de Franz Schubert: dues de les seves cançons més apassionades sobre textos de Johann Wolfgang Goethe –*Gretchen amb Spinrade, D. 118*, en la qual Gretchen reviu els seus moments de passió viscuts amb Faust, i *Suleika, D. 720*, que ens fa transitar pels estats emocionals d'un amor impossible– i *Frühlingsglaube, D. 686* sobre text de Ludwig Uhland, que celebra l'arribada de la primavera i el renaixement de la vida. També podrem escoltar el cicle *Fiançailles pour rire, FP 101* de Francis Poulenc, en el qual el compositor converteix els nostàlgics i introspectius versos de Louise Vilmorin en sis cançons d'atmosfera agredolça mitjançant el seu llenguatge ple d'encant, sofisticació harmònica i inventiva melòdica. I tres cançons d'Eduard Toldrà: *Recança*, en la qual teixeix un tapís tendre i lluminós sobre els versos de Josep Carner; *Cançó de l'oblit*, melangiosa i plena d'una llum difuminada per la boira del text de Tomàs Garcés, i *Cançó de l'amor* que passa, que ens submergeix en la frescor d'una joventut que tot just desperta.

Miquel Gené, musicòleg i crític musical

Textos

Franz Schubert

Johann Ludwig Uhland

Frühlingsglaube

Die linden Lüfte sind erwacht,
Sie säuseln und weben Tag und Nacht,
Sie schaffen an allen Enden.
O frischer Duft, o neuer Klang!
Nun, armes Herze, sei nicht bang!
Nun muß sich Alles, Alles wenden.

Die Welt wird schöner mit jedem Tag,
Man weißt nicht, was noch werden mag,
Das Blühen will nicht enden.
Es blüht das fernste, tiefste Thal:
Nun, armes Herz, vergiß der Qual!
Nun muß sich Alles, Alles wenden.

Fe primaveral

*Les brises suaus estan despertes,
murmuren i es mouen dia i nit,
i arriben a tot arreu.
Oh, perfum refrescant! Sons renovats!
Ara, pobre cor, no tinguis por!
Ara tot, tot ha de canviar.*

*El món serà cada dia més formós,
i no sabem el que encara pot succeir,
la floració mai s’acabarà;
florirà la vall més profunda i llunyana:
ara, pobre cor, oblida les penes!
Ara tot, tot ha de canviar.*

Marianne von Willemer

Suleikas I. Gesang

Was bedeutet die Bewegung?
Bringt der Ost mir frohe Kunde?
Seiner Schwingen frische Regung
Kühlt des Herzens tiefe Wunde.

Kosend spielt er mit dem Staube,
Jagt ihn auf in leichten Wölkchen,
Treibt zur sichern Rebenlaube
Der Insecten frohes Völkchen.

Lindert sanft der Sonne Glühen,
Kühlt auch mir die heißen Wangen,
Küßt die Reben noch im Fliehen,
Die auf Feld und Hügel prangen.

Und mir bringt sein leises Flüstern
Von dem Freunde tausend Grüße;
Eh’ noch diese Hügel düstern,
Grüßen mich wohl tausend Küße.

Und so kannst du weiter ziehen!
Diene Freunden und Betrübten.
Dort wo hohe Mauern glühen,
Find’ ich bald den Vielgeliebten.

Ach, die wahre Herzenskunde,
Liebeshauch, erfrischtes Leben
Wird mir nur aus seinem Munde,
Kann mir nur sein Athem geben.

Primer cant de Suleika

*Què significa aquesta agitació?
Et porta bones noves el vent de l’Est?
El moviment refrescant de les seves ales
lenifica les profundes ferides del cor.*

*ƶuga acaroador amb la pols,
aixecant-la en núvols lleugers,
i empeny l’alegre munió d’insectes
cap al protector ramatge de les vinyes.*

*Mitiga dolçament l’ardor del sol,
també em refresca les galtes enceses,
i tot volant refresca encara les vinyes
que lluen pels camps i pels turons.*

*I els seus tendres murmuris
em porten mil salutacions de l’amic,
abans que s’enfosqueixin aquests turons
més de mil besos em saluden.*

*I ara pots continuar volant!
Serveix els amics i els entristits.
Allà on brillen aquells alts murs
trobaré aviat l’estimat.*

*Ai, el missatge veritable del cor,
l’hàlit amorós, la vida refrescant,
m’arribaran només de la seva boca,
només el seu alè me’ls pot transmetre.*

(*Lied*, D. 686, en tres versions, l’última en dues versions pràcticament idèntiques, 21 de març de 1812)

(*Lied* D. 118, 19 d’octubre de 1814)

Francis Poulenc

Louise de Valmorin

Fiançalles pour rire

1. La dame d’André
André ne connais pas la dame
Qu’il prend aujourd’hui par la main.
A-t-elle un cœur à lendemains,
Et pour le soir a-t-elle une âme?

Au retour d’un bal campagnard
S’en allait-elle en robe vague
Chercher dans les meules la bague
Des fiançailles du hasard?

A-t-elle eu peur, la nuit venue,
Guettée par les ombres d’hier,
Dans son jardin, lorsque l’hiver
Entraît par la grande avenue?

Il l’a aimée pour sa couleur,
Pour sa bonne humeur de Dimanche.
Pâlira-t-elle aux feuilles blanches
De son album des temps meilleurs?

2. Dans l’herbe
Je ne peut plus rien dire
Ni rien faire pour lui.
Il est mort de sa belle
Il est mort de sa mort belle
Dehors
Sous l’arbre de la Loi
En plein silence
En plein paysage
Dans l’herbe.
Il est mort inaperçu
En criant son passage
En appelant
En m’appelant.
Mais comme j’étais loin de lui
Et que sa voix ne portait plus
Il est mort seul dans les bois
Sous son arbre d’enfance.
Et je ne peux plus rien dire
Ni rien faire pour lui.

3. Il vole'
En allant se coucher le soleil
Se reflète au vernis de ma table:
C’est le fromage rond de la fable²
Au bec de mes ciseaux de vermeil.

_ Mais ou est le corbeau? _ Il vole.
Je voudrais coudre mais un aimant
Attire à lui toutes mes aiguilles.
Sur la place les joueurs de quilles
De belle en belle³ passent le temps.

Margarida a la filosa (de *Faust*)

La meva pau ha fugit,
el cor em pesa;
ja no els trobaré
mai més.

On ell no hi és,
hi ha la meva tomba;
el món sencer
se m’ha amagat.

El meu pobre cap
està trastocat,
els meus sentits
estan destrossats.

La meva pau ha fugit,
el cor em pesa;
ja no els trobaré
mai més.

Només miro per la finestra
per veure’l,
només per ell
surto de casa.

El seu caient distingit,
la seva noble figura,
el somriure de la seva boca,
la força dels seus ulls,

i el màgic corrent
de les seves paraules,
la seva mà entre les meves,
i ai! els seus besos.

La meva pau ha fugit,
el cor em pesa;
ja no els trobaré
mai més.

El meu pit
l’anhela ardentment.
Ah, si pogués agafar-lo
i retenir-lo!

I besar-lo
com jo voldria!
Em moriria
amb els seus besos!

Johann Wolfgang von Goethe

Gretchen am Spinnrade (aus *Faust*)

Meine Ruh ist hin,
Mein Herz ist schwer;
Ich finde sie nimmer
Und nimmermehr.

Wo ich ihn nicht hab’
Ist mir das Grab,
Die ganze Welt
Ist mir vergällt.

Mein armer Kopf
Ist mir verrückt,
Mein armer Sinn
Ist mir zerstückt.

Meine Ruh ist hin,
Mein Herz ist schwer;
Ich finde sie nimmer
Und nimmermehr.

Nach ihm nur schau’ ich
Zum Fenster hinaus,
Nach ihm nur geh’ ich
Aus dem Haus.

Sein hoher Gang,
Sein’ edle Gestalt,,
Seines Mundes Lächeln,
Seiner Augen Gewalt,

Und seiner Rede
Zauberfluß,
Sein Händedruck,
und ach sein Kuß!

Meine Ruh ist hin,
Mein Herz ist schwer;
Ich finde sie nimmer
Und nimmermehr.

Mein Busen drängt
Sich nach ihm hin.
Ach dürft’ ich fassen,
Und halten ihn,

Und küssen ihn
So wie ich wollt’,
An seinen Küssen
Vergehen sollt’!

(*Lied D. 720*, en dues versions, , març del 1821)

Prometatge per riure

1. La dama d’Andreu
L’Andreu no coneix la seva dama,
de qui avui demana la mà.
Tè ella un cor per l’endemà,
i per al vespre, té una ànima?

En retornar d’un ball camperol,
se n’anava amb un vestit incert
a cercar als pellers l’anell
de prometatge de l’atzar?

Tè por, arribada la nit,
aguaitada per les ombres d’ahir,
al seu jardí, quan l’hivern
entra per la gran avinguda?

A ell li ha agradat pel seu color,
pel seu bon humor de diumenge.
S’esblaimarà sobre les pàgines blanques
del seu àlbum de temps millors?

2. A l’herba
No puc dir res més
ni fer res per a ell.
És mort de la seva estimada,
és mort de la seva bella mort,
enfora,
sota l’arbre de la llei,
en ple silenci,
en ple paisatge,
a l’herba.
Ha mort desaperebut,
cridant el seu pas,
cridant,
cridant-me a mi.
Però com que jo era lluny d’ell,
i que la seva veu ja no m’arribava,
és mort al bosc
sota l’arbre de la seva infància.
I no puc dir res més,
ni fer res per a ell.

3. Ell vola'
En anar a pondre’s, el sol
s’emmiralla en el vernís de la meva taula:
És el formatge rodó de la faula²
en la punta de les meves estisores de plata.

_–Però on és el corb?–*Vola.*
Jo voldria cosir però un amant
atreu totes les meves agulles.
A la plaça els jugadors de bitlles
passen el temps d’una bellesa³ a l’altra.

_ Mais où est mon amant? _ Il vole.

C'est un voleur que j'ai pour amant,
Le corbeau vole et mon amant vole,
Voleur de cœur manque sa parole
Et le voleur de fromage est absent.

_ Mais où est le bonheur? _ Il vole.

Je pleure sous le saule pleureur
Je mêle mes larmes à ses feuilles
Je pleure car je veux qu'on me veuille
Et je ne plais pas à mon voleur.

_ Mais où donc est l'amour? _ Il vole.

Trouvez la rime à ma déraison
Et par les routes du paysage
Ramenez-moi mon amant volage
Qui prend les cœurs et perd ma raison.

Je veux que mon voleur me vole.

4. Mon cadavre est doux comme un gant...
Mon cadavre est doux comme un gant
Doux comme un gant de peau glacée
Et mes prunelles effacées
Font de mes yeux des cailloux blancs.

Deux cailloux blancs dans mon visage,
Dans le silence deux muets
Ombrés encore d'un secret
Et lourds du poids mort des images.

Mes doigts tant de fois égarés
Sont joints en attitude saint
Appuyées au creux de mes plaintes
Au nœud de mon cœur arrêté.

Et mes deux pieds sont les montagnes,
Les deux derniers monts que j'ai vus
A la minute où j'ai perdu
La course que les années gagnent.

Mon souvenir est ressemblant,
Enfants emportez-le bien vite,
Allez, allez ma vie est dite.
Mon cadavre est doux comme un gant.

5. *Violon*
Couple amoureux aux accents méconnus
Le violon et son joueur me plaisent.
Ah! j'aime ces gémissements tendus
Sur la corde des malaises.
Aux accords sur les cordes des pendus
A l'heure où les Lois se taise
Le cœur, en forme de fraise,
S'offre à l'amour comme un fruit inconnu.

–*Però on és el meu amant?*– *Roba.*

*És un lladre el qui tinc per amant,
el corb vola i el meu amant roba,
el lladre de cors falta a la seva paraula
i el lladre de formatges no hi és.*

–*Però on és la felicitat?*– *Vola.*

*Ploro sota el desmai,
barrejo mes llàgrimes amb les seves fulles,
ploro perquè vull ser desitjada
i ja no agrado al meu lladre.*

–*Però doncs, on és l'amor?*– *Vola.*

*Trobeu la rima a la meva desraó
i per les rutes del paisatge
torneu-me el meu amant lladregot
que pren els cors i em fa perdre la raó.*

Vull que el meu lladre em robí.

4. *El meu cadàver és dolç com un guant...*
*El meu cadàver és dolç com un guant
dolç com un guant de pell glaçada
Et mes prunelles effacées i les meves pupil·les apagades
fan dels meus ulls unes pedres blanques.*

*Dues pedres blanques a la meva cara,
en el silenci de dos muts
ombrejats encara per un secret
i pesats pel pes mort de les imatges.*

*Els meus dits tantes vegades perduts
estan units en actitud de sant
recolzats en el buit de mes queixes
al nus del meu cor aturat.*

*Els meus dos peus són les muntanyes,
els dos primers monts que he vist
en el moment en què he perdut
la cursa que guanyen els anys.*

*La meva memòria és semblant,
infants, emporteu-vos-la de pressa,
marxeu, marxeu, la meva vida s'ha acabat.
El meu cadàver és dolç com un guant.*

5. *Violi*
*Parella amorosa amb accents desconeguts,
el violí i el seu intèrpret m'agraden.
Ah! m'agraden aquests gemecs tensos
en la corda de les inquietuds.
Als acords en les cordes dels penjats
en el moment en què la llei calla,
el cor, en forma de maduixa,
s'ofereix a l'amor com una fruita desconeguda.*

6. *Fleurs*

Fleurs promises, fleurs tenues dans tes bras,
Fleurs sorties des parenthèses d'un pas,
Qui t'apportait ces fleurs l'hiver
Saupoudrées du sable des mers?
Sable de tes baisers, fleurs des amours fanées
Les beaux yeux sont de cendre et dans la cheminée
Un cœur enrubanné de plaintes
Brûle avec ses images saintes.

6. *Flors*

*Flors promeses, flors als teus braços,
flors sortides dels parèntesis d'un pas,
qui et portava a l'hivern aquestes flors
salpicades per la sorra dels mars?
Sorra dels teus besos, flors d'amors passats,
els bells ulls són de cendra i a la xemeneia
un cor ornat amb cintes de queixes
rema amb les seves santes imatges.*

(Cicle de *Sis cançons*, 1939)

¹ El títol *Il vole* és ambigu, i significa tant vola com roba.

² Es refereix a la falla de La Fontaine *El corb i la guineu*.

³ La paraula *belle* significant *bellesa* significa també joc de bitlles. (Louise de Valmorin)

Eduard Toldrà

Josep Carner

Recança

Qui sentís, renovellat,
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa;
pluja i vent arremorat,
i l'acàcia en tot esclat
i deixant per l'empedrat
florida estesa!

Ah, l'anar sota l'aiguat
com fent-li escomesa,
d'un sonet mig començat
en l'embriaguesa,
i rient a mon costat
una noia encesa!

Qui sentís, renovellat,
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa!...

Tomàs Garcés

Cançó de l'oblit

Boireta del matí,
escampa't una mica;
esborra el turó verd,
amaga la masia,
les canyes del camí
i l'ombra de l'eixida.

Boireta del matí.
melangiosa i tendra!
Atura l'oratjol,
allunya la pineda,
i mulla, mar endins,
les cofes i la vela.

Boireta del matí,
emboira'm la mirada.
Ets dolça com l'oblit.
Adeu, la vinya clara!
Que lluny, l'alè del mar
i els brucs de la muntanya!

Tomàs Garcés

Cançó de l'amor que passa

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven;
l'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i soleiada,
la més xica duu la llum
dels estels a la mirada.
Amor passava de llarg,
amb una veu prima i clara,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rere el taronger hi ha la mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara,
la riera s'ha aturat
per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La trena, el llavi, l'esguard,
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la música i les paraules.
A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven:
amor, no passis de llarg,
i l'aire és més fresc i fi
amor,
posa un bes a cada galta.

Palau de la Música Catalana Temporada 2019–2020

Palau Piano

Beatrice Rana, Elisabeth Leonskaja,
Alexandre Tharaud, Grigory Sokolov,
Alexander Melnikov, Yuja Wang,
Benjamin Grosvenor, Khatia Buniatishvili

Palau Cambra

Jörg Widmann, Tabea Zimmermann
& Dénes Várjon, Leticia Moreno,
Cuarteto Quiroga, Steven Isserlis

On la música et transforma

Abonament Palau Piano (8 concerts) per 214 euros
Abonament Palau Cambra (4 concerts) per 77 euros
Consulta tota la programació a www.palaumusica.cat.

Més informació: 93 295 72 07 | taquilles@palaumusica.cat

Víctor Braojos, piano

Cursà els estudis superiors en interpretació a l'ESMUC, on treballà, becat per la Fundació Anna Riera, amb Jordi Masó, Pierre Reach i membres del Quartet Casals, abans de marxar a Londres, on resideix actualment, per fer el Master of Music in Piano Performance a la Guildhall School amb Martin Roscoe. Ha ampliat formació amb Albert Atenelle, Christopher Elton i David Kuyken, i també ha rebut consells i masterclasses de Dmitri Alexeev, Robert Levin i Stephen Kovacevich.

Guanyador del Concurs de Joves Intèrprets de Piano de Catalunya, el Concurs de Piano de Barcelona i el Concurs d'Interpretació Musical de Girona, és l'alumne actiu més jove admès a la Barcelona Piano Academy, on guanyà la Beca Yamaha al millor estudiant espanyol.

Ha actuat a sales del nostre país, el Regne Unit i Rússia, com ara el Palau Maricel de Sitges, monestir de Pedralbes, Auditori AXA i Milton Court Concert Hall. Compromès amb la música actual, el 2018 oferí a L'Auditori estrenes de Benet Casablanca, Marc Migó i Josep M. Guix. El 2020, any del 250è aniversari del naixement de Beethoven, estrenarà obres de J. M. Guix i J. Magrané.

Col·labora habitualment amb formacions cambrístiques i orquestrals com a solista, entre d'altres l'Orquestra del Col·legi de Metges de Barcelona, sota la batuta d'Alfons Reverté.

Irene Mas Salom, soprano

Nascuda a Palma, començà la formació musical i escènica al Teatre Principal de la seva ciutat i posteriorment obtingué el grau superior de violí (Conservatori Superior de les Illes Balears) i el grau superior de cant (Conservatori Superior del Liceu).

Va guanyar el primer premi i un premi especial al Concurs Internacional de Música de les Corts, el tercer premi del Concurs de Cant Josep Palet de Martorell, el tercer premi del Concurs Germans Pla Ciutat de Balaguer, el Premi Mirna Lacambra per interpretar Susanna a *Le nozze di Figaro* a l'Escola d'Òpera de Sabadell, el segon premi del XX Concurs d'Interpretació l'Arjau, així com la Beca Joves Promeses de la Fundació Ferrer Salat, la Beca d'Alta Especialització de la Fundació AIE i ha estat seleccionada per l'Acadèmia de Formació Professional de Jordi Savall.

Ha participat a les tres recents edicions del LIFE Victoria Lied Festival i ha debutat recentment a la Schubertíada de Vilabertran, al Bachcelona i ho farà properament a L'Auditori.

Els propers mesos també portarà a Hèlsinki la música d'Antonio Lliteres i presentarà un programa de lied català a Zuric juntament amb la pianista Valentina Pfister.

Amb la col·laboració de:

Amb el patrocini de:

Proper concert

El Primer Palau
Dijous, 24 d'octubre de 2019 – 18h
Sala de Concerts

Preu: 12 euros

Jesús Noguera, clavecí
A proposta de JME (Premi Juventudes Musicales de España 2018, Premi Miquel Llobet 2017)
Obres de Couperin, Bach, De Cabezón, Magrané i Rameau

Luis Alejandro García Pérez, guitarra
Obres de Giuliani, Llobet, Tansman i Turina